

Погледнахъ тѣжнитѣ очи на Катя, погледнахъ кроткото ангелче, нарисувано на книжката и я дадохъ.

Две малки рѣце се протѣгнаха, две тѣжни очи се засмѣха отъ радостъ. Катя загледа жадно картината. Стана ми мъчно за нея.

Пуснаха ни.

— Катя, ела следъ обѣдъ у дома да четемъ „Свѣтулка“. Искашъ ли?

Влажнитѣ очи свѣтнаха.

Следъ обѣдъ Катя дойде. Дойде плаха, бледа, срамуваше се. Цѣлия следъ обѣдъ четохме.

Зимата ни викаше навънъ — да играемъ, но ние унесени въ четене, не чувахме. Вечеръта Катя си тръгна. Очитѣ ѝ се плъзгаха по книжката.

— Катя, искашъ ли да ти дамъ „Свѣтулка“? Вземи я, азъ ти я давамъ. Очитѣ ѝ се смѣха отъ радостъ.

Голѣми снѣжинки замрежваха улицата, Катя потъна въ вечерната дрезгавина. Азъ знаехъ, че тя бѣше щаслива. Слабитѣ ѝ рѣчички стискаха новата книжка.

И днесъ, когато наново преглеждамъ детскитѣ си книжки, спомнямъ си за радостнитѣ очи на Катя. Една книжка отъ „Свѣтулка“ ми липсва, но азъ зная кѣде е тя.

Пази я още Катя.

Люд. Младенчева

ГОРАТА ЗИМЕ

Потръпва гората, снѣгътъ ѝ тежи —
на голитѣ вейки насипанъ лежи.

Накичена съ бѣли, сребристи пера,
посреща безмълвна и нощъ, и зора.

Пжтекиѣ глухи, срѣдъ сънната ширь,
подъ снѣжна покривка — почиватъ въ миръ.

Не мѣрка се птица, ни пжтникъ дори,
не чуватъ се пѣсни, ни детски игри.

Потръпва гората, снѣгътъ ѝ тежи,
за свѣтлата пролѣтъ, за слънце тѣжи!

Ненчо Савовъ